

Sp — portret

Pe vremea când eram actor” spunea, fără nici un alint, Mircea Diaconu, într-o dimineață, la televiziune, unde își bea cafeaua împreună cu soția și alături de invitații săi, în văzul a milioane – ni se spune – de spectatori. El refuză cuvântul “emisiune” și orice fel de altă afirmație care ar presupune o planificare anterioară, o regie. Căutând, ca și “pe vremea când era actor”, adevărul situației, al contextului și al personajelor, Mircea Diaconu, actor în peisajul matinal al României, construiește o convenție specială unde selecția și montajul fragmentelor de realitate, opiniilor, informațiilor alcătuiesc un scenariu flexibil, dar nu întâmplător. Plăcerea și gustul Cafelei de dimineață, interesul pentru ceea ce se spune acolo (chiar dacă interlocutorul de acasă nu este întotdeauna de acord cu pozițiile afirmate de gazde sau de oaspeți) sunt determinate de felul cum perechea de actori joacă rolul gazdelor, de teatralitatea sofisticată a spontaneității. Alternanța dintre băiatul de la țară, cu nostalgia vieții rurale, și bărbatul matur, implicat în ceea ce se întâmplă în toate orașele lumii, soțul supus în probleme minore și extrem de încăpățânat în cele majore, energia consecvenței și subtilitatea îndoielii sunt soluții ale unei dramaturgii proprii, interpretată de actorul care este încă Diaconu, cu farmec, energie și, oricât i-ar dispăcea termenul, talent. Talentul de a merge pe firul subțire dintre haosul realității și organizarea ficțiunii, talent legat de creativitatea autorului și de disponibilitatea histrionului. Nu este cazul ca un om inteligent cum e Mircea Diaconu să se amăgească. Chiar dacă scrie în fiecare zi alt scenariu, el este încă Actor.

Magdalena Boiangiu

Ipoteza adevărului